

vycházeti ze stanoviska, že zápis byl právem povolen a že proto měl stěžovatelčin návrh na povolení vnučené dražby zamítnouti. Pro povolení exekuce je jedině rozhodující obsah exekučního návrhu s přílohami a stav pozemkové knihy. Jen na tom základě může soudce posouditi, zda je navržená exekuce přípustná. Otázkou, zdali se knihovní zápis zákazu zcizení a zatížení se zřetelem na § 364 c) obč. zák. stal po právu čili nic, nenáleží se zabývatí soudu povolujícím exekuci a mohla by věcná správnost tohoto zápisu býti řešena jedině v řízení sporném. Když tedy v knize pozemkové bylo na nemovitostech dlužníkových shora uvedeném omezení v době návrhu na exekuci zapsáno, nemohla býti povolena, byť by stěžovatelka v návrhu svém tvrdila, — jak to také dovolací rekurs uplatňuje, — nebo dokonce i byla osvědčila, že z dotčeného knihovního zápisu oprávnění manželé S-ovi nenáleží ve skutečnosti v okruh osob uvedených v druhé větě § 364 c) obč. zák.

Čís. 16960.

Zákaz zcizení a zatížení nemovitosti bez svolení ministerstva sociální péče podle § 60 vlád. nař. č. 191 / 1921 Sb. z. a n. se nevztahuje i na exekuční zatížení nebo zcizení.

(Rozh. ze dne 1. června 1938, R II 157/38.)

Srov. rozh. č. 12596 Sb. n. s.

Vymáhající věřitel Dr. Rudolf K. navrhl, aby mu byla povolena k vyřízení jeho vykonatelné pohledávky exekuce vnučeným zřízením práva zástavního knihovním vkladem na ideální polovici nemovitosti připsané dlužnici ve vložce č. 3389 pozemkové knihy v H. V uvedené vložce byl vyznačen domek č. p. 1625, na nějž byla povolena státní finanční podpora podle zákonů o stavebním ruchu č. 281/1919 a č. 100/1921 a vládního nařízení č. 191/1921 Sb. z. a n. převzetím záruky státu za hypotekární zápůjčku Úrazové pojišťovny dělnické v B. 74.000 Kč s přísl., kterážto záruka byla v pozemkové knize podle uvedených předpisů zákonných poznamenána a vloženo na uvedenou nemovitost omezení vlastnického práva zákazem zatížení a zcizení a právo předkupní ve prospěch Československého státu, pokud nebude výše uvedená státem zaručená zápůjčka umořena. Soud první stolice vyhověl návrhu, kdežto rekursní soud jej zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení soudu první stolice.

Důvody:

Na domku č. p. 1625, zapsaném ve vložce č. 3389 v H., na jehož ideální polovici vede dovolací stěžovatel exekuci vnučeným vkladem práva zástavního, vázne zákaz zcizení a zatížení ve prospěch Česko-

slovenského státu podle vládního nařízení č. 191/1921 Sb. z. a n., podle jehož § 60 se nesmí nemovitost bez svolení ministerstva sociální péče z v o l n é r u k y prodati ani dále zatížit. Nevztahuje se tedy takový zákaz na e x e k u č n í zatížení nebo zcizení. Změna nastala teprve zákonem ze dne 7. dubna 1927, č. 44 Sb. z. a n. (§ 43) a v prováděcím nařízení ze dne 12. května 1927, č. 57 Sb. z. a n. (§ 42), v nichž je bez hořejšího omezení stanoveno, že se nemovitosti, na které byla udělena státní záruka, nesmějí bez svolení ministerstva sociální péče zciziti ani dále zatížit, a tak jest tomu i v pozdějších zákonech a nařízeních o stavebním ruchu. Poněvadž takovýto zákaz jest posuzovati podle uvedených zákonných předpisů, podle nichž byl do pozemkové knihy zapsán, jest v souzeném případě e x e k u č n í vklad práva zástavního i bez svolení ministerstva sociální péče dovolen.

Čís. 16961.

Advokátní komora není při rozhodování o žádosti advokáta, zapsaného již do seznamu advokátů u jiné advokátní komory v Československé republice, aby byl zapsán do seznamu advokátů pro jeho přesídlení, oprávněna z n o v u zkoumati důvěryhodnost advokáta ani účel jeho přesídlení, a to ani tehdy, kdyby bylo zřejmé, že žádal o zápis do seznamu advokátů u jiné advokátní komory jen proto, aby vyřadil advokátní komoru, u které později žádá za zápis, z rozhodování o zápisu do seznamu advokátní komory.

(Rozh. ze dne 2. června 1938, R I 677/38.)

Srov. č. 7656 Sb. n. s.

Dr. A., zapsaný dne 27. března 1937 se sídlem v L. v seznamu advokátů vedeného u výboru advokátní komory v B., oznámil dne 3. dubna 1937 advokátní komoře v P. své přesídlení do P. a žádal zároveň o zápis do seznamu advokátů v obvodě p-ském. V ý b o r a d v o k á t n í k o m o r y v P. zamítl uvedenou žádost. V a l n á h r o m a d a a d v o k á t n í k o m o r y zamítla jeho odvolání.

Nejvyšší soud uložil výboru advokátní komory v P., aby o věci znova rozhodl.

D ů v o d y:

Podle ustálené judikatury nebyla advokátní komora v P. oprávněna zkoumati důvěryhodnost žadatelovu podle § 2, písm. e), novely k advokátnímu řádu č. 40/1922 Sb. z. a n., jež platí pro celé území Československé republiky (rozh. č. 7656 Sb. n. s.). Tento názor sdílí sice i napadené usnesení, avšak má za to, že zřejmým a výhradním úmyslem žadatele při podání žádosti o zápis u výboru advokátní komory v B. bylo, vyřaditi advokátní komoru v P. z rozhodování o zápisu, a že prý